

RECENSION

Orlando Fagin och Mikael Johansson

Ångrarna

Slanke blonde Orlando Fagin i röd sammetskavaj, röda byxor och örhänge. Den mörke mer bastante Mikael Johansson i tonande glasögon och blå herrskjorta som döljer de ännu inte bortopererade bröstena. Två diametralt olika personligheter med det gemensamt att de är två äldre män som genomfört ett könsbyte som de sedan djupt ångrat.

Regissören Marcus Lindeen har fört dem samman i ett naket samtal, i en på ytan enkelt riggad men ändå genial dokumentär. Medan de betraktar bilder från tiden som kvinnor rör sig samtalet kring allt från chockuppvaknandet efter operationen och rakningen i smyg till att springa tjejmilen i peruk och sökandet efter en identitet att förlika sig med.

I grunden delade de en önskan om att bli älskade. Mikael, som aldrig kommit nära en kvinna, trodde att han genom att själv bli en kunde stilla sin längtan. Orlando, som inte kunde leva ut sin homosexualitet som ung, läste askungesagan om den danska könsbyterskan Christine Jorgensen och hoppades att han som 'Isadora' äntligen skulle kunna ge och få kärlek.

Även om de delar många erfarenheter så har de haft skilda sätt att tackla svårigheterna. Medan Mikael kämpat med rädslor och en oförmåga att ta för sig av livet, har Orlando inte tvekat när kärleken uppenbarat sig. Och efter ett liv och ett äktenskap, byggt på en hemlighet, vågar han nu tillåta sig att vara den han är. Tudelad och komplex. Kvinna eller/och man. Kräver omgivningen det ena eller andra, så spelar han gärna med. Kan du inte bara vara du, försöker han beveka Mikael, som utan att bli lyckligare försökt att anpassa sig till samhällets förväntningar både som kvinna och man.

Originaltitel Ångrarna
Regi Marcus Lindeen
Producent Kristina Åberg
Manus Marcus Lindeen
Foto Erik Persson, Andreas Lennartsson
Roller Orlando Fagin och Mikael Johansson
Sverige 2010
Längd i tid 1 tim
Censur Bantillåten
Distributör Atmo Media Network KB

Filmen är de två herrarnas rörande, roliga och sorgliga berättelser. De gör sig varken till representanter för transsexuell situation eller uttolkare av könsbytesproblematik. När Orlando, som är en enastående berättare, vemodigt konstaterar att man har sin stund på jorden, ger han oss så mycket mer att reflektera över.

Inte bara hur stelbenta könsrollsmönster begränsar oss alla. Den ger oss insikten att trots de enorma avkall vi kan vara beredda att göra för att bli accepterade, ligger makten att definiera vem vi är, alltid hos oss själva. "Too late", som Mikael säger, kanske ändå inte alltid är för sent?

Louise Lagerström